

Biskop Eidsvigs fastebudskap 2020

Tanker ved fastens begynnelse 2020:

Til de troende i Oslo katolske bispedømme og Trondheim Stift

Kjære troende,

det er alltid en glede å kunne hilse dere ved fastetidens begynnelse. Jeg gjør det med en erkjennelse av mitt eget behov for å høre hva Herren Jesus sier til dem som møtte ham og fulgte ham i hans siste dager på jorden.

Evangeliet – gjerne hørt i messen i disse 40 dager – gir oss mulighet for å slutte oss til dem. Jesu vei til lidelse og kors er vår vei til oppstandelse og evig liv. Ingen troende kan forholde seg likegyldig til den. Vi velger å gå med ham, for overlatt til oss selv, kan vi lett gå bort fra ham. Og alle som ennå ikke tror, kan gå med oss – på avstand eller ganske nær.

Et tydelig og sterkt ord for det som skjer når vi velger Herrens vei, er **omvendelse**. Vi ser og hører ikke lenger hva vi vil, men blir preget av det inntrengende budskap og de store tegn Herren hadde beredt for sitt folk og alle mennesker av god vilje. Appellen er den samme i vår tid som den gang; vi avgjør om den når hjertet. Hvis vi tror at gode følelser skal gjøre dette for oss, tar vi imidlertid feil. Det er den gode vilje, ja vår innbitte vilje som fører oss til Gud. Dette er Alvoret i kallet til omvendelse.

Omvendelse og meningsfull faste uten **bønn** er umulig. Alle troende, og mange som ikke kaller seg det, har gjort viktige erfaringer med bønn. Hvis vi strever med bønnen, er det ingen som kan hjelpe oss så godt som mennesker som ber. Hvor finner vi dem? – Messen, korsveiandakten, sakramentstilbedelsen er sikre steder. Ordensfolket og prestene kan ikke leve uten bønn. Be om deres hjelp og

veiledning, for ikke å nevne deres forbønn. Vi skal heller ikke genere oss for å be om åndelig støtte fra personer vi har tillit til – ingen av oss ville avvise dem som ber om *vår* forbønn eller *vårt* råd. I bønnen hengir vi oss til Gud; derfor kan vi trygt håpe at vi kan vise andre den samme vei til ham som vi selv forsøker å gå. Hovedsaken i bønnen er ikke det vi sier til Gud, men hva han vil oss.

Hva er fastens frukter, dyrket frem ved omvendelse og bønn? Den viktigste er åpenhet for Guds budskap til oss, som vi alltid kan forstå som aktiv såvel som mental barmhjertighet.

Nøden i vårt eget land er stor; nøden i den store verden er enorm. Av erfaring og tillit vil jeg anbefale Caritas' prosjekter, men også åpenhet for den konkrete nød dere ser. I våre store byer er, for å nevne et viktig eksempel, antallet fattige barn stigende. Dette er selvsagt samfunnets ansvar, men det er også vårt – så lenge det finnes fattige barn i vårt land.

Pave Frans oppfordrer oss til å gi så meget i fastetiden at det gjør vondt. Dette er ord til vår samvittighet, ikke bare når det gjelder de penger vi kan gi. Det kan gjøre minst like vondt å tilgi det andre har påført oss av smerte og lidelse som det å gi generøst. Hvis vi ikke selv tilgir, hvordan kan vi da håpe på tilgivelse?

Jeg oppfordrer dere til å lese pave Frans' fastebudskap.

Deres biskop,

+*Bernt Eidsvig*

Oslo, 25. februar 2020.